

[Palle Simonsen.]

diskussionen, men hvad angår spørgsmålet om ophævelse af maksimumsgrænser, som det er oplyst over for os ikke kræver lovændringer, må vi klart sige, at det er vi modstandere af. Når man tager i betragtning den diskussion, der var omkring indførelse af en maksimumsgrænse både på dette område og på daginstitutionsområdet, så vil jeg allerede nu tilråde ministeren, inden ministeren træffer den endelige afgørelse, at det da bliver konstateret, om der virkelig findes et politisk flertal for at gennemføre en ændring i den tilstand, som med meget moeite og besvær blev gennemført af et flertal i folketinget for en 3-4 år siden. Det synes jeg nok vil være rimeligt.

Vi har meddelt i betænkningen, at vi vil meddele vores endelige stilling ved tredje behandling, og det løfte løber vi ikke fra.

Hvad angår spørgsmålet om dagpengelovgivningen, skal jeg kun sige til fremskridtspartiet, at det er selvfølgelig meget fiffigt at komme og fortælle her, at nu har både venstre og konservative og kristelige folkeparti overtaget fremskridtspartiets forslag. Jeg kan i det hele taget forstå på denne andenbehandling af de 3 lovforslag, at det er en stor dag for fremskridtspartiets socialpolitik, men det er en anden sag. Jeg går ud fra, at hr. Jørgen Junior tænker på den måske lidt stærke debat, vi havde, lige før folketinget holdt sommerferie, og hvor jeg bl. a. selv gik meget stærkt imod fremskridtspartiets ændringsforslag på dette område. Derfor synes jeg, det er vigtigt at få draget frem, hvad det var, der var tale om. Der var tale om, at fremskridtspartiet blot kom med et ændringsforslag, uden at der var oplyst, at dette kostede 1,3 mia kr. Det var det, vi kritiserede ved den lejlighed. Det har sådan set ikke noget med vores egen politik at gøre, men vi hånedes måske fremskridtspartiet for at forelægge en så stor statsudgift, samtidig med at man ønsker store skattelettelser. Det er for så vidt ikke et spørgsmål om modstand mod det forslag, der ligger, men alene et spørgsmål om den måde, fremskridtspartiet havde angrebet denne sag på ved den lejlighed.

Det, der er tale om nu, er, at der står mange partier, også det konservative folkeparti, bag, at der skal gennemføres en finanspolitisk stramning på ca. 7 mia kr. - vi kan være uenige om midlerne, men vi er ikke uenige om målet - og ud af dette beløb tages der nogle penge til at nedsætte erhvervslivets omkostnin-

ger. Og skal vi finde områder, hvor det virkelig kan finde sted, ja, så er sygedagpengeområdet som foreslået af de 3 partier et område, som batter. Det er baggrunden for det forslag, der er stillet her.

Men i øvrigt gør det sig gældende med regeringens forslag om dagpengene, som det gør om hjemmehjælperne, at vores endelige stilling meddeler vi ved tredje behandling.

Yvonne Herløv Andersen (CD):

Centrum-demokraterne har jo også lovet at åbenbare sig ved anden eller tredje behandling. Derfor har jeg bemærkninger til alle 3 lovforslag.

Med hensyn til lovforslag nr. L 215 om beskæftigelsesfremmende foranstaltninger inden for ældreomsorgsområdet tvivler centrumdemokraterne ikke på lovforslagets gode sigte og har derfor i udvalget ligesom forslagsstillerne ønsket at få forslagens konsekvenser belyst. Her er vi så stødt på tidsfaktoren. De fleste af spørgsmålene er besvaret med en ordlyd som denne:

»Der foreligger ikke på nuværende tidspunkt skøn over . . .«

Derfor mener CD ikke, at den opklarende fase har været grundig nok, og vi har ønsket at bruge den tid, et tilbundsgående lovgivningsarbejde tager. Det har man fra regeringens side ikke kunnet imødekomme, og det er med beklagelse, vi skal medvirke til færdigbehandlingen af så mangelfuldt et forslag.

Behovet for 2.000 flere ansatte hjemmehjælpere har man heller ikke kunnet underbygge. Og hvorfor har man kun koncentreret sig om dette område? Man kunne da f. eks. tænke sig en anden fordeling af de 2.000 stillinger. De kunne fordeles på denne måde eventuelt: 500 på hjemmehjælpsområdet, 500 på plejehjemsområdet, 500 på hospitalområdet og så endelig 500 inden for åndssvageforsorg. Set ud fra et socialpolitisk synspunkt er de 3 sidstnævnte områder nok de mest trængte.

Ældreomsorgens målsætning lyder: »længst muligt i eget hjem«, og opfyldelsen af den målsætning er noget geografisk betinget. I Københavns omegn og de større byområder tror vi ikke at forslaget vil få nogen effekt på denne målsætning, for her er der allerede udbygget i en sådan grad, at de ældre kommer på plejehjem, når hospitalerne har opgivet at genoptræne, men i landdistrikterne vil det nok få sin betydning, idet man dér i nogle tilfælde